

ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

12

Ἁγίου Ἐφραίμ
τοῦ Σύρου

Η ΔΕΥΤΕΡΑ
ΠΑΡΟΥΣΙΑ

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ
ΩΡΩΠΟΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

Πρόλογος

Ο ΟΣΙΟΣ Ἐφραίμ, πού ἡ Ἐκκλησία μας ἑορτάζει στίς 28 Ἰανουαρίου, εἶναι ὁ μεγαλύτερος Σύρος ἀσκητικός πατέρας, θεολόγος καί ποιητής.

Γεννήθηκε τό 306 καί ἀνατράφηκε μέσα σέ χριστιανικό περιβάλλον. Πολύ νέος, φλεγόμενος ἀπό τήν ἀγάπη πρὸς τό Θεό, ἔγινε μοναχός. Γρήγορα ἀναδείχθηκε σέ μεγάλο διδάσκαλο μοναχῶν καί λαϊκῶν.

Συνέθεσε πολυάριθμους καί συγκλονιστικούς ὕμνους καί λόγους. Ἡ διδαχή του ὅλους τούς συνάρπαζε καί πολλούς ἔσωζε. Οἱ κατανυκτικές του ὁμιλίες, ἰδίως γιά τή μέλλουσα κρίση καί τόν παράδεισο, συνοδεύονταν ἀπό ἀκατάπαυστα δάκρυα.

Πορεύθηκε στούς οὐρανοὺς τό 373. Ἡ ἠχώ ὅμως τῶν λόγων του φτάνει μέ τήν ἴδια ζωντάνια μέχρι τήν ἐποχή μας.

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης, σ' ἓνα ἐγκώμιό του σ' αὐτόν, μέ μεγάλο θαυμασμό ἀναφέρει: «Ποιός ἀπ' ὅσους ἀναζητοῦν τή χαρά στίς ὑλικές ἀπολαύσεις καί ἀποστρέφονται τά δάκρυα, ὅταν ἀκούσει λίγα ἀπό τά λόγια τοῦ ἁγίου Ἐφραίμ, δέν θά θρηνήσει, δέν θά κλάψει καί δέν θά θυμηθεῖ τή μέλλουσα ἀνταπόδοση; Ποιός θά μελετήσῃ τούς λόγους του γιά τή μέλλουσα κρίση, δηλαδή τή δευτέρα παρουσία τοῦ Χριστοῦ, καί δέν θά νομίσει

ὅτι βρίσκεται ἀπό τώρα μπροστά στό δικαστήριο ἐκεῖνο, περιμένοντας ἔντρομος τήν τελική ἀπόφαση τῆς καταδίκης του; Ἐτσι ζωγράφισε τό μελλοντικό δικαστήριο τοῦ Θεοῦ ὁ φημισμένος καί προφητικότατος ἅγιος, ὥστε τίποτα πλέον νά μήν παρμένει ἄγνωστο γι' αὐτό».

Ἡ δεύτερη ἔλευση τοῦ Κυρίου εἶναι μιά ἀναμφισβήτητη ἀλήθεια. Πολλοί ἀπό μᾶς, ἴσως ἀσυναίσθητα, προσπαθοῦμε νά τήν ἀπωθήσουμε, ὡς ἐνοχλητική, σέ κάποια σκοτεινή γωνιά τῆς ψυχῆς μας. Ἄλλοι, ἴσως παγιδευμένοι ἀπό τήν οἴηση, τήν ἀντιμετωπίζουμε μέ φαρισαϊκή αὐτοπεποίθηση.

Σκοπός τοῦ παρόντος φυλλαδίου εἶναι νά γίνει γνωστό στό εὐρύτερο κοινό τό καταλυτικό καί ἀφυπνιστικό κήρυγμα τοῦ ὁσίου Ἐφραίμ. Ἴσως ἔτσι μερικές καλοπροαίρετες ψυχές νά βγοῦν ἀπό τό λήθαργο τῶν ψευδαισθήσεων, καθῶς θά δοῦν παραστατικά ἀπό τώρα τή μεγαλειώδη καί συγκλονιστική δευτέρα παρουσία τοῦ Κυρίου μας.

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ

Ἡ δευτέρα παρουσία

ΑΓΑΠΗΤΟΙ μου ἀδελφοί, ἀκοῦστε γιά τή δεύτερη καί φοβερή παρουσία τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἔφερα στό νοῦ μου τήν ὥρα ἐκείνη καί, καθῶς ἀναλογίστηκα ὅσα πρόκειται τότε νά συμβοῦν, κατατρόμαξα. Ποιός μπορεῖ νά τά διηγηθεῖ; Ποιά γλώσσα μπορεῖ νά τά περιγράψει; Ποιά αὐτιά μποροῦν νά τ' ἀκούσουν;

Τότε ὁ Βασιλιάς τῆς οἰκουμένης θά σηκωθεῖ ἀπό τό θρόνο τῆς δόξας Του καί θά ἔρθει γιά νά κρίνει ὅλους τούς κατοίκους τῆς γῆς, ἀμοίβοντας μέ αἰώνια μακαριότητα τούς ἄξιους καί τιμωρώντας μέ αἰώνια κόλαση τούς ἁμαρτωλούς!

Ὅταν τά φέρνω αὐτά στό νοῦ μου, τρόμος μέ κυριεύει. Παραλύω ὀλόκληρος. Τά μάτια μου δακρῦζουν. Ἡ φωνή μου κόβεται. Τά χεῖλη μου παγώνουν. Ἡ γλώσσα μου τρέμει. Οἱ λογισμοί μου σταματοῦν.

Ἄν καί ὁ φόβος μέ πιέζει νά σωπάσω, ἀναγκάζομαι νά μιλήσω γιά χάρη τῆς δικῆς σας ωφέλειας.

Θά συμβοῦν τόσο μεγάλα καί τρομακτικά γε-

γονότα, πού οὔτε ἔγιναν ἀπό τήν κτίση τοῦ κόσμου οὔτε θά γίνουν σ' ὅλες τίς γενιές.

Ἄν μιά δυνατή βροντή πολλές φορές μᾶς τρομάζει καί μᾶς κόβει τά πόδια, γιά σκεφτεῖτε, πῶς θ' ἀντέξουμε ν' ἀκούσουμε τόν ἤχο ἐκείνης τῆς σάλπιγγας, πού θά ἠχήσει στά οὐράνια δυνατώτερα ἀπό κάθε βροντή, γιά νά ξυπνήσει ὅλους τούς νεκρούς, δίκαιους καί ἄδικους;

Τότε τά ὅστά τῶν νεκρῶν θά συναρμολογηθοῦν. Θά προστάξει ὁ μέγας Βασιλιάς, πού ἐξουσιάζει ὅλη τήν κτίση, κι εὐθύς ἡ γῆ καί ἡ θάλασσα θά δώσουν μέ τρόπο τούς νεκρούς τους. Ἀκόμα κι ὅσοι κατασπαράχθηκαν ἀπό τά θηρία, ὅσοι φαγώθηκαν ἀπό τά ψάρια ἢ τά ὄρνια, ὅλοι, «ἐν ῥίπῃ ὀφθαλμοῦ», θά παρουσιαστοῦν μπροστά στόν ἀδέκαστο Κριτή.

Τότε οἱ ποταμοί καί οἱ πηγές θά ἐξαφανιστοῦν, τ' ἀστέρια θά πέσουν, ὁ ἥλιος θά σβήσει, ἡ σεληνὴ θά χαθεῖ.

Ἄγγελοι σταλμένοι ἀπό τό Θεό θά διασχίζουν τήν ὑφήλιο καί θά συγκεντρώνουν τούς ἐκλεκτούς ἀπό κάθε σημείο τῆς γῆς.

Τότε θ' ἀντικρύσουμε «νέους οὐρανοὺς καί νέα γῆ» (Β' Πέτρ. 3:13), σύμφωνα μέ τήν ὑπόσχεση τοῦ Κυρίου.

Πῶς θ' ἀντέξουμε, ὅταν θά δοῦμε νά ἐτοιμάζεται ὁ φοβερός θρόνος καί νά προβάλλει ὁ Σταυρός, πού πάνω του θυσιάστηκε ἐκούσια ὁ Χριστός γιά μᾶς; Τότε θά θυμηθοῦμε καί θά κατανοήσουμε τό λόγο τοῦ Κυρίου γιά «τό σημάδι τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου» (Ματθ. 24:30). Τότε θά πληροφορηθοῦμε ὅλοι, ὅτι πρόκειται νά παρουσιαστεῖ ὁ μέγας Βασιλιάς. Τῆ φοβερῆ ἐκείνη ὥρα, ὁ καθένας μας θά συλλογίζεται τίς πράξεις του καί θά σκεφτεται τί θα Τοῦ ἀπολογηθεῖ...

“Όταν θ’ ἀκούσουμε τή βροντερή ἐκείνη φωνή ἀπό τά ὕψη τ’ οὐρανοῦ νά διακηρύσσει, «Νά, ὁ Νυμφίος ἔρχεται» (Ματθ. 25:6), «Ὁ Κριτής φτάνει γιά νά κρίνει ζωντανούς καί νεκρούς», τότε, ἀπό τήν κραυγή ἐκείνη, θά σαλέψουν συθέμελα τά ἔγκατα τῆς γῆς, ἀπ’ τή μιάν ἄκρη ὡς τήν ἄλλη. Τότε, ἀδελφοί μου, στενοχώρια καί φόβος καί τρόμος θά καταλάβει κάθε ἄνθρωπο γι’ αὐτά πού θά συμβοῦν στήν οἰκουμένη. Οἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν θά σαλευθοῦν. Οἱ οὐρανοί θά σχιστοῦν. Καί ὁ Βασιλεύς τῶν βασιλέων, ὁ ἅγιος καί ἔνδοξος Θεός μας, θά παρουσιαστῆ σάν ἀστραπή φοβερή, μέ ἐξουσία καί δόξα ἀπερίγραπτη.

Ἐκσταση καί φρίκη θά μᾶς κυριέψουν τήν ὥρα ἐκείνη, ὅταν θά καθίσει στό κριτήριο ὁ ἀμερόληπτος Κριτής καί θ’ ἀνοίξει τά φοβερά βιβλία, ὅπου εἶναι γραμμένα τά ἔργα καί τά λόγια μας, ὅλα ὅσα κάναμε καί εἶπαμε στήν ζωή αὐτή, νομίζοντας ὅτι μπορούμε ν’ ἀπατήσουμε τόν καρδιογνώστη Θεό.

Ἦ! Πόσα δάκρυα πρέπει νά χύνουμε, ὅταν συλλογιζόμαστε ἐκείνη τήν ὥρα! Καί ὅμως, εἴμαστε τόσο ἀμελεῖς!

Πόσο θά κλάψουμε καί θά στενάξουμε τότε, ὅταν θά δοῦμε ἀπό τό ἕνα μέρος τίς μεγάλες δωρεές καί τήν ἀσύλληπτη μεγαλοπρέπεια καί λαμπρότητα τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, πού θ’ ἀπολαύσουν ὅσοι πάλεψαν σκληρά γιά νά τηρήσουν τίς ἐντολές τοῦ Κυρίου, καί ἀπό τό ἄλλο μέρος τίς φοβερές τιμωρίες, πού θά ὑποστοῦν ὅσοι ὑποδουλώθηκαν στήν ἁμαρτία! Καί στή μέση, ἔντρομοι, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ἀπό κάθε φυλή, ἀπό τόν πρωτόπλαστο Ἀδάμ ὡς τόν τελευταῖο, θά

γονατίζουν και θά προσκυνούν τό Θεό, σύμφωνα μέ τό λόγο τῆς Γραφῆς: «Ἐγώ, ὁ ζωντανός Κύριος, τό λέω πώς ὅλοι θά μέ προσκυνήσουν» (Ρωμ. 14:11).

Τότε ὅλη ἡ ἀνθρωπότητα, καθώς θά βρίσκεται ἀνάμεσα στή ζωή καί στό θάνατο, ἀνάμεσα στή μακάρια ἀνάπαυση καί στήν αἰώνια καταδίκη, θά περιμένει μέ ἀγωνία τή φοβερή Κρίση. Καί κανένας τήν ὥρα αὐτή δέν θά μπορεῖ νά βοηθήσει τόν διπλανό του.

Θά ρωτηθοῦν οἱ ἐπίσκοποι καί γιά τόν δικό τους τρόπο ζωῆς καί γιά τό ποιμνίό τους. Θά τοὺς ζητηθεῖ λόγος γιά τά λογικά πρόβατα, πού παρέλαβαν ἀπό τόν ἀρχιποιμένα Χριστό. Ἄν ἀπό ἀμέλειά τους χάθηκε κάποιο πρόβατο, τό αἷμα του θά ζητηθεῖ ἀπό τοὺς ἴδιους. Παρόμοια καί οἱ ἱερεῖς θά δώσουν λόγο γιά τίς ἐνορίες τους. Ἐπίσης καί κάθε πιστός θά δώσει λόγο γιά τόν ἑαυτό του, γιά τό σπίτι του, γιά τή γυναίκα του, γιά τά παιδιά του, γιά τοὺς ὑπαλλήλους καί τοὺς δουλευτάδες του.

Θά ἐξεταστοῦν βασιλιάδες καί ἄρχοντες, πλούσιοι καί φτωχοί, μικροί καί μεγάλοι, γιά ὅλα ὅσα ἔκαναν: «Γιατί ὅλοι μας πρέπει νά παρουσιαστοῦμε μπροστά στό βῆμα τοῦ Χριστοῦ, γιά νά πάρει καθένας τήν ἀμοιβή του ἀνάλογα μέ τά ὅσα καλά ἢ κακά ἔπραξε σ' αὐτή τή ζωή» (Β' Κορ. 5:10).

Ὅλων μας τά ἔργα θά ἐρευνηθοῦν καί θά φανερωθοῦν μπροστά σέ ἀγγέλους καί ἀνθρώπους. Οἱ ἐχθροί τοῦ Χριστοῦ θά κατασυντριβοῦν. Θά καταργηθεῖ κάθε ἀρχή καί ἐξουσία καί δύναμη (Α' Κορ. 15:24). Τότε, καθώς εἶναι γραμμένο, ὁ Κύριος θά ξεχωρίσει «τά πρόβατα ἀπό τά κατσίκια» (Ματθ. 25:32). Ἔτσι, ὅσοι ἔχουν καλά ἔργα καί

πνευματικούς καρπούς, θά χωριστοῦν ἀπό τούς ἄκαρπους καί τούς ἁμαρτωλούς.

Οἱ πρῶτοι θά λάμψουν σάν τόν ἥλιο, γιατί φύλαξαν τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ. Αὐτοί εἶναι οἱ ἐλεήμονες, οἱ φιλόξενοι, οἱ βοηθοί τῶν δυστυχησμένων, οἱ συμπαραστάτες τῶν ἀσθενῶν, οἱ προστάτες τῶν φτωχῶν καί τῶν ὀρφανῶν, ὅσοι ἐντυναν τούς γυμνοῦς, ὅσοι ἐπισκέπτονταν τούς φυλακισμένους, ὅσοι ἔγιναν φτωχοί γιά τόν πλοῦτο πού ὑπάρχει στούς οὐρανοῦς, ὅσοι συγχώρησαν τά παραπτώματα τῶν ἀδελφῶν τους, ὅσοι φύλαξαν τή σφραγίδα τῆς πίστεως ἀκέραιη καί ἀμόλυνη ἀπό κάθε αἴρεση. Αὐτούς θά τούς βάλει στά δεξιὰ Του, ἐνῶ τούς ἁμαρτωλούς στ' ἄριστερά Του.

Οἱ δεύτεροι εἶν' ἐκεῖνοι πού παρόργιζαν τόν καλό Ποιμένα καί περιφρονοῦσαν τούς λόγους Του. Εἶναι οἱ περήφανοι, οἱ ἀδιόρθωτοι, οἱ φίλοι τῶν διασκεδάσεων καί τῶν ἀπολαύσεων, ὅσοι ξόδεψαν στήν ἀκολασία καί τή μέθη καί τήν ἀσπλαχνία ὀλόκληρο τό χρόνο τῆς ζωῆς τους, σάν ἐκεῖνο τόν πλούσιο πού ποτέ δέν ἐλέησε τόν φτωχό Λάζαρο (Λουκ. 16:19-31). Αὐτοί θά καταδικαστοῦν καί θά σταθοῦν στ' ἄριστερά, γιατί δέν ἔδειξαν συμπόνια. Ἦταν σκληροί καί δέν εἶχαν καρπούς μετάνοιας, δέν εἶχαν λάδι στά λυχνάρια τους (βλ. Ματθ. 25:1-12). Ὅσοι ὅμως ἀγόρασαν τό λάδι τῆς ἐλεημοσύνης ἀπό τούς φτωχοῦς καί γέμισαν τά λυχνάρια τους, θά σταθοῦν στά δεξιὰ, κρατώντας τα ἀναμμένα, ἔνδοξοι καί χαρωποί, καί θ' ἀκούσουν τή γαλήνια ἐκείνη καί ποθητή φωνή: «Ἐλᾶτε, οἱ εὐλογημένοι ἀπ' τόν Πατέρα μου, κληρονομήστε τή βασιλεία, πού σᾶς ἔχει ἐτοιμασθεῖ ἀπ' τήν ἀρχή τοῦ κόσμου» (Ματθ. 25:34).

“Όσοι πάλι είναι στ’ ἀριστερά, θ’ ἀκούσουν τήν ὀδυνηρή ἐκείνη καί φοβερή ἀπόφαση: «Φύγετε ἀπό μπροστά μου, καταραμένοι· πηγαίνετε στήν αἰώνια φωτιά, πού ἔχει ἐτοιμασθεῖ γιά τό διάβολο καί τούς δικούς του» (Ματθ. 25:41). “Όπως δέν ἐλεήσατε, ἔτσι τώρα δέν θά ἐλεηθεῖτε. “Όπως δέν ἀκούσατε τή φωνή Μου, οὐτ’ Ἐγώ τώρα θ’ ἀκούσω τόν ἀπαρηγόρητο θρῆνο σας. Γιατί δέν Μέ θρέψατε ὅταν πεινοῦσα. Δέν Μέ ποτίσατε ὅταν διψοῦσα. Δέν Μέ φιλοξενήσατε ὅταν ἦρθα κοντά σας. Δέν Μέ ντύσατε ὅταν ἦμουν γυμνός. Δέν Μ’ ἐπισκεφθήκατε ὅταν ἦμουν ἄρρωστος οὔτε ὅταν ἦμουν στή φυλακή. Δέν ὑπηρετήσατε Ἐμένα. Σέ ἄλλο κύριο γίνατε ὑπηρέτες καί δοῦλοι, στό διάβολο. Φύγετε λοιπόν μακριά Μου, ἐργάτες τῆς ἀδικίας.

Τότε θά ὀδηγηθοῦν αὐτοί στήν αἰώνια κόλαση, ἐνῶ οἱ δίκαιοι στήν αἰώνια ζωή (βλ. Ματθ. 25:41-46).

Ἄλιμονο σ’ ἐκείνους πού ἀφήνουν ἀνεκμετάλλευτο τόν καιρό τοῦτο τῆς μετάνοιας καί παραδίνονται σέ πράγματα ἄσκοπα καί γελοῖα. Θά ζητήσουν τότε τό χρόνο πού ξόδεψαν μάταια, καί δέν θά τόν βροῦν. Ἄλιμονο σ’ ἐκείνους πού δίνουν σημασία σέ πνεύματα πλάνης καί διδασκαλίες δαιμονικές, γιατί αὐτά θά τούς ἐξασφαλίσουν τήν καταδίκη στήν ἄλλη ζωή. Ἄλιμονο σ’ ἐκείνους πού ἀσχολοῦνται μέ μαντεῖες καί ἀνηθικότητες. Ἄλιμονο σ’ ἐκείνους πού στεροῦν ἀπό τούς ἐργάτες τόν δίκαιο μισθό τους, γιατί εἶναι ὅμοιοι μ’ αὐτούς πού χύνουν αἷμα. Ἄλιμονο σ’ ἐκείνους πού κρίνουν ἄδικα, δικαιώνοντας τό φταίχτη καί καταδικάζοντας τόν ἀθῶο. Ἄλιμονο σ’ ἐκείνους πού

μολύνουν τήν αγία πίστη μας μ' αίρετικές διδασκαλίες ή συναναστρέφονται μ' αίρετικούς. Άλιμονο σ' εκείνους πού ἔχουν τ' ἀνόητα πάθη τοῦ φθόνου καί τοῦ μίσους. Καί γιά νά μή λέω πολλά: Άλίμονο σ' εκείνους πού θά βρεθοῦν στ' ἀριστερά τή φοβερή μέρα τῆς Κρίσεως. Θά κλάψουν πικρά ἀλλ' ἀνώφελα, ὅταν θ' ἀκούσουν τήν ὀδυνηρή ἐκείνη ἀπόφαση: «Φύγετε ἀπό μπροστά μου, καταραμένοι· πηγαίνετε στήν αἰώνια φωτιά» (Ματθ. 25:41).

Ὅσοι ἔχετε δάκρυα καί κατάνυξη, θρηνηστε μαζί μου.

Ὅταν συλλογίζομαι τόν αἰώνιο ἐκεῖνο χωρισμό, νιώθω ἀβάσταχτη θλίψη. Γιατί τότε ἀποχωρίζονται ὁ ἕνας ἄνθρωπος ἀπό τόν ἄλλο καί φεύγουν σέ ἀποδημία πού δέν ἔχει ἐπιστροφή. Ποιός εἶναι τόσο σκληρόκαρδος καί ἀναίσθητος, ὥστε νά μήν κλάψει ἀπό δῶ γιά τήν ὥρα ἐκείνη;

Τότε, ὅσοι ἦταν κάποτε βασιλιάδες, θά ὀδύρονται σάν αἰχμάλωτοι.

Τότε θά στενάζουν οἱ ἄρχοντες καί οἱ ἄσπλαχνοι πλούσιοι καί θά ζητοῦν βοήθεια, ἀλλά κανείς δέν θά τούς δίνει. Γιατί ἐκεῖ δέν ἔχουν καμιάν ἀξία οὔτε ὁ πλοῦτος οὔτε οἱ κόλακες. Καί δέν θά βροῦν ἔλεος, ἐπειδή δέν ἐλέησαν κανένα.

Τότε θ' ἀποχωριστοῦν γονεῖς ἀπό τά παιδιά τους καί φίλοι ἀπό τούς φίλους τους.

Τότε θά διαλυθοῦν οἱ συζυγικοί δεσμοί πού δέν κρατήθηκαν ἀμόλυντοι καί ἀγνοί.

Τότε θ' ἀποδιωχτοῦν οἱ παρθένοι στό σῶμα ἀλλ' ἄκαρδοι καί ἄσπλαχνοι στόν τρόπο, γιατί ἡ κρίση θά εἶναι ἀνελέητη σ' ὅποιον δέν εἶχε ἔλεος (Ἰακ. 2:13).

Θά παραλείψω ὅμως τά πολλά, γιατί κυριεύομαι ἀπό φόβο καί φρίκη. Ἄγγελοι φοβεροί θ'

ἀπομακρύνουν βίαια ὅλους τούς ἀμετανόητους ἀσεβείς, πού θά τρίζουν μέ τρόμο τά δόντια τους καί θά γυρίζουν συχνά, γιά νά βλέπουν τούς δικαίους καί τήν εὐδαιμονία πού ἔχασαν. Θά βλέπουν τό φῶς ἐκεῖνο τό περίλαμπρο καί τά κάλλη τοῦ παραδείσου. Θά βλέπουν τούς γνωστούς τους στήν τρισμακάρια ἐκείνη χώρα καί τίς μεγάλες δωρεές, πού θά παίρνουν ἀπό τό Βασιλιά τῆς δόξας ὅσοι ἀγωνίστηκαν γιά τή σωτηρία τους σ' αὐτόν τόν κόσμο.

“Ὑστερ’ ἀπό λίγο, ἀφοῦ θά ἔχουν ἀποχωριστεῖ ἀπ’ ὅλους τούς δικαίους καί τούς φίλους καί τούς γνωστούς τους, θ’ ἀποχωριστοῦν κι ἀπ’ αὐτόν τό Θεό. Δέν θά μποροῦν πιά νά βλέπουν τή χαρά καί τό Φῶς τό ἀληθινό.

Τέλος, θά ὀδηγηθοῦν στίς διάφορες κολάσεις γιά νά παραδοθοῦν στήν αἰώνια τιμωρία.

Τότε, βλέποντας τήν τέλεια ἐγκατάλειψή τους, βλέποντας ὅτι κάθε ἐλπίδα τους χάθηκε, βλέποντας ὅτι κανένας πιά δέν μπορεῖ νά τούς βοηθήσει, θά λένε κλαίγοντας ἀπαρηγόρητα μέ πικρά δάκρυα:

“ὦ! Πόσο καιρό χάσαμε στήν ἀμέλεια! Πόσο χλευαστήκαμε ἀπό τόν πονηρό! Ὅταν ἀκούγαμε στίς Γραφές νά μιλάει ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ὄχι μόνο δέν προσέχαμε, ἀλλά καί γελοῦσαμε. Τώρα κραυγάζουμε, κι Αὐτός ἀποστρέφει τό πρόσωπό Του ἀπό μᾶς! Τί μᾶς ὠφέλησαν λοιπόν τ’ ἀγαθά τοῦ κόσμου; Ποῦ εἶναι ὁ πατέρας καί ἡ μάνα πού μᾶς γέννησαν; Ποῦ εἶναι οἱ ἀδελφοί; Ποῦ τά παιδιά; Ποῦ οἱ φίλοι; Ποῦ ὁ πλοῦτος; Ποῦ τά ὑπάρχοντα; Ποῦ οἱ ἄρχοντες κι οἱ ἡγεμόνες; Κανένας ἀπ’ ὅλους αὐτούς δέν μπορεῖ τώρα νά μᾶς σώσει. Οὔτε κι ἐμεῖς μποροῦμε νά βοηθήσουμε τούς ἐαυτούς μας. Ἀλλά ἐγκαταλειφθήκαμε ἐντελῶς κι

ἀπό τό Θεό κι ἀπό τούς ἀγίους. Τί μπορούμε λοιπόν νά κάνουμε; Τώρα πιά δέν εἶναι καιρός μετανοίας. Δέν ισχύουν πιά οἱ προσευχές. Δέν ὠφελοῦν πιά τά δάκρυα. Δέν ὑπάρχουν πιά οἱ πωλητές τοῦ λαδιοῦ, δηλαδή οἱ φτωχοί καί οἱ δυστυχισμένοι. Ὅταν μᾶς παρακαλοῦσαν ν' ἀγοράσουμε, ἐμεῖς κλείναμε τ' αὐτιά μας. Τώρα ζητᾶμε καί δέν βρίσκουμε. Δέν ὑπάρχει λύτρωση γιά μᾶς, τούς ἀξιοθρήνητους. Δέν θά βροῦμε εὐσπλαχνία, γιατί δέν εἴμαστε ἄξιοι».

Τότε λοιπόν θά πάει ὁ καθένας στόν τόπο τῶν βασάνων, στόν τόπο πού ὁ ἴδιος ἐτοίμασε γιά τόν ἑαυτό του μέ τίς πονηρές πράξεις του, ἐκεῖ «ὅπου τό σκουλήκι δέν πεθαίνει καί ἡ φωτιά δέν σβήνει» (Μάρκ. 9:44).

Νά, ἀκούσατε τί κερδίζουν ὅσοι ἀμελοῦν καί ραθυμοῦν καί δέν μετανοοῦν. Ἀκούσατε πῶς χλευάζονται ὅσοι χλεύαζαν τίς ἐντολές τοῦ Κυρίου.

Ὁ Πέτρος, ὁ κορυφαῖος τῶν ἀποστόλων, μᾶς προειδοποιεῖ γιά τήν ἡμέρα ἐκείνη λέγοντας: «Ἡ ἡμέρα τοῦ Κυρίου θά ἔρθει ὅπως ὁ κλέφτης τή νύχτα, καί τότε οἱ οὐρανοί θά ἐξαφανιστοῦν μέ τρομερό πάταγο, τά στοιχεῖα τῆς φύσεως θά διαλυθοῦν στή φωτιά, καί ἡ γῆ, ὅπως καί ὅλα ὅσα ἐγιναν πάνω σ' αὐτήν, θά κατακαοῦν» (Β' Πέτρ. 3:10). Ἀλλά καί πρωτύτερα, ὁ ἴδιος ὁ Δεσπότης καί Κύριός μας μᾶς ἀποκάλυψε τά ἐξῆς: «Προσέξτε καλά τούς ἑαυτούς σας. Μήν παραδοθεῖτε στήν κραιπάλη καί στή μέθη καί στίς βιοτικές ἀνάγκες, καί σᾶς αἰφνιδιάσει ἡ ἡμέρα ἐκείνη. Γιατί θά ἔρθει σάν τήν παγίδα σέ ὅλους τούς ἀνθρώπους πού

κατοικοῦν στή γῆ» (Λουκ. 21:34-35). Καί ἄλλοῦ: «Μπεῖτε ἀπό τή στενή πύλη... Στενή εἶναι ἡ πύλη καί γεμάτη δυσκολίες ἡ ὁδός πού ὁδηγεῖ στή ζωή» (Ματθ. 7:13-14).

Ἀδελφοί μου, ἄς βαδίσουμε τόν δύσκολο αὐτό δρόμο γιά νά κληρονομήσουμε τήν αἰώνια ζωή.

Αὐτός ὁ δρόμος ἀπαιτεῖ μετάνοια, νηστεία, προσευχή, ἀγρυπνία, ταπεινοφροσύνη, περιφρόνηση τῆς σάρκα, ἐπιμέλεια τῆς ψυχῆς, ἐλεημοσύνη, δάκρυα, πένθος. Νά μισεῖται κανεῖς καί νά μή μισεῖ· νά συγχωρεῖ αὐτούς πού τοῦ κάνουν κακό· ν' ἀδικεῖται καί νά εὐεργετεῖ· τέλος, νά χύσει καί τό αἷμα του γιά τό Χριστό, ὅταν οἱ περιστάσεις τό ἀπαιτήσουν.

Ἀντίθετα, εἶναι «πλατειά ἡ πύλη καί εὐρύχωρη ἡ ὁδός πού ὁδηγεῖ στήν καταστροφή» (Ματθ. 7:13). Ἡ πορεία αὐτοῦ τοῦ δρόμου ἐδῶ εἶναι εὐχάριστη, ἀλλά ἐκεῖ εἶναι θλιβερή. Ἐδῶ εἶναι γλυκιά, ἐκεῖ ὅμως πικρότερη κι ἀπό τή χολή. Ἐδῶ εἶναι εὐκόλη, ἐκεῖ ὅμως δύσκολη καί ὀδυνηρή. Γνωρίσματα αὐτῆς τῆς πορείας εἶναι ἡ πορνεία, ἡ μοιχεία, ἡ ἀσέλγεια, ἡ εἰδωλολατρία, ἡ φιλονικία, ὁ θυμός, ἡ διχόνοια, οἱ φθόνοι, οἱ φόνοι, τά γλέντια, τά πολυτελή γεύματα, ἡ λαιμαργία καί τά ὅμοια μ' αὐτά. Μά τό χειρότερο ἀπ' ὅλα, ἡ ἀμετανοησία καί ἡ τέλεια λησμοσύνη τῆς ὥρας τοῦ θανάτου.

Αὐτή τήν ἡμέρα τῆς δευτέρας παρουσίας τοῦ Χριστοῦ συλλογίστηκαν οἱ ἅγιοι μάρτυρες καί δέν λυπήθηκαν τά σώματά τους, ἀλλά ὑπέμειναν κάθε εἶδος βασάνων μέ χαρά καί μέ τήν προσδοκία τῶν οὐράνιων στεφανιῶν. Γιά τόν ἴδιο λόγο ἀγωνίστηκαν στίς ἐρημιές καί στά βουνά, μέ νηστεία καί ἀγνεῖα, ὄχι μόνο ἄνδρες, ἀλλά καί γυναῖκες, βαδίζοντας καρτερικά τό στενό καί θλιμμένο μο-

νοπάτι, κι ἔτσι κέρδισαν τή βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Αὐτό τό φοβερό δικαστήριο συλλογίστηκε καί ὁ μακάριος Δαβίδ, γι' αὐτό ἔβρεχε κάθε νύχτα μέ δάκρυα τό στῶμα του καί παρακαλοῦσε τό Θεό, λέγοντας: «Κύριε, ...μή μέ δικάσεις, τό δοῦλο σου, γιατί κανένας ζωντανός δέν εἶναι δίκαιος μπροστά σου» (Ψαλμ. 142:2).

Ἐμπρός λοιπόν κι ἐμεῖς, πρὶν φτάσει ἡ μέρα ἐκείνη, πρὶν τελειώσει τό πανηγύρι τῆς σύντομης τούτης ζωῆς, πρὶν ἔρθει ὁ Θεός καί μᾶς βρεῖ ἀπροετοιμαστούς, ἄς ἐτοιμαστοῦμε γιά τήν ὑποδοχή Του μέ ἐξομολόγηση, μέ μετάνοια, μέ νηστεία, μέ δάκρυα, μέ ἀγαθοεργίες.

Προσέξτε, μήν τολμήσει κανείς νά πει ὅτι δέν ἀμάρτησε. Ὅποιος τό λέει αὐτό, εἶναι τυφλός καί ἀπατᾶ τόν ἑαυτό του, μή γνωρίζοντας ὅτι ὁ σατανάς μπορεί νά τόν κυριεύει καί μέ λόγια καί μέ ἔργα καί μέ τήν ἀκοή καί μέ τήν ὄραση καί μέ τήν ἀφή καί μέ τούς λογισμούς. Ποιός μπορεί νά καυχηθεῖ ὅτι ἔχει ἀγνή καρδιά καί καθαρές ὅλες τίς αἰσθήσεις του; Κανένας δέν εἶναι ἀναμάρτητος, κανένας δέν εἶναι καθαρός, παρά μόνο Ἐκεῖνος, πού, ἂν καί πλούσιος, «ἐπτώχευσε» γιά μᾶς. Αὐτός μόνο εἶναι ἀναμάρτητος. Αὐτός βαστάζει τήν ἀμαρτία τοῦ κόσμου καί δέν θέλει τό θάνατο τῶν ἀμαρτωλῶν, ἀλλά τή σωτηρία τους. Σ' Αὐτόν ἄς καταφύγουμε κι ἐμεῖς, γιατί ὅσοι ἀμαρτωλοί πῆγαν κοντά Του, σώθηκαν.

Ἄς μήν ἀπελπιστοῦμε, ἀδελφοί μου, γιά τή σωτηρία μας. Ἄμαρτήσαμε; Ἄς μετανοήσουμε. Μύριες φορές ἀμαρτήσαμε; Μύριες φορές ἄς μετανοήσουμε. Γιά κάθε ἔργο ἀγαθό χαίρεται ὁ Θε-

ός, ἐξαιρετικά ὅμως χαίρεται γιά μιά ψυχή πού μετανοεῖ.

Ἐλάτε λοιπόν, ἄς πέσουμε στά πόδια Του κι ἄς ἐξομολογηθοῦμε τίς ἁμαρτίες μας.

Δόξα στή φιλανθρωπία Του.

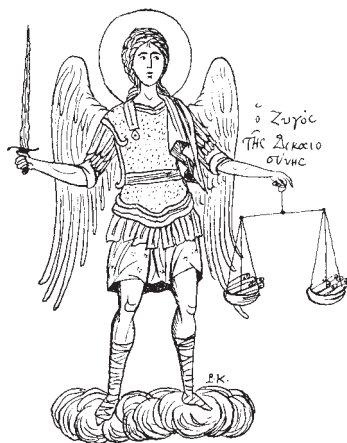
Δόξα στή μακροθυμία Του.

Δόξα στήν ἀγαθότητα καί τή συγκατάβασή Του.

Δόξα στήν εὐσπλαχνία Του.

Δόξα στή βασιλεία Του.

Δόξα καί τιμή καί προσκύνηση στό ὄνομα τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, στούς αἰῶνες τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ